Quelle: http://manuscripta.at/?ID=35122
Copyright: Brixen/Bressanone, Priesterseminar

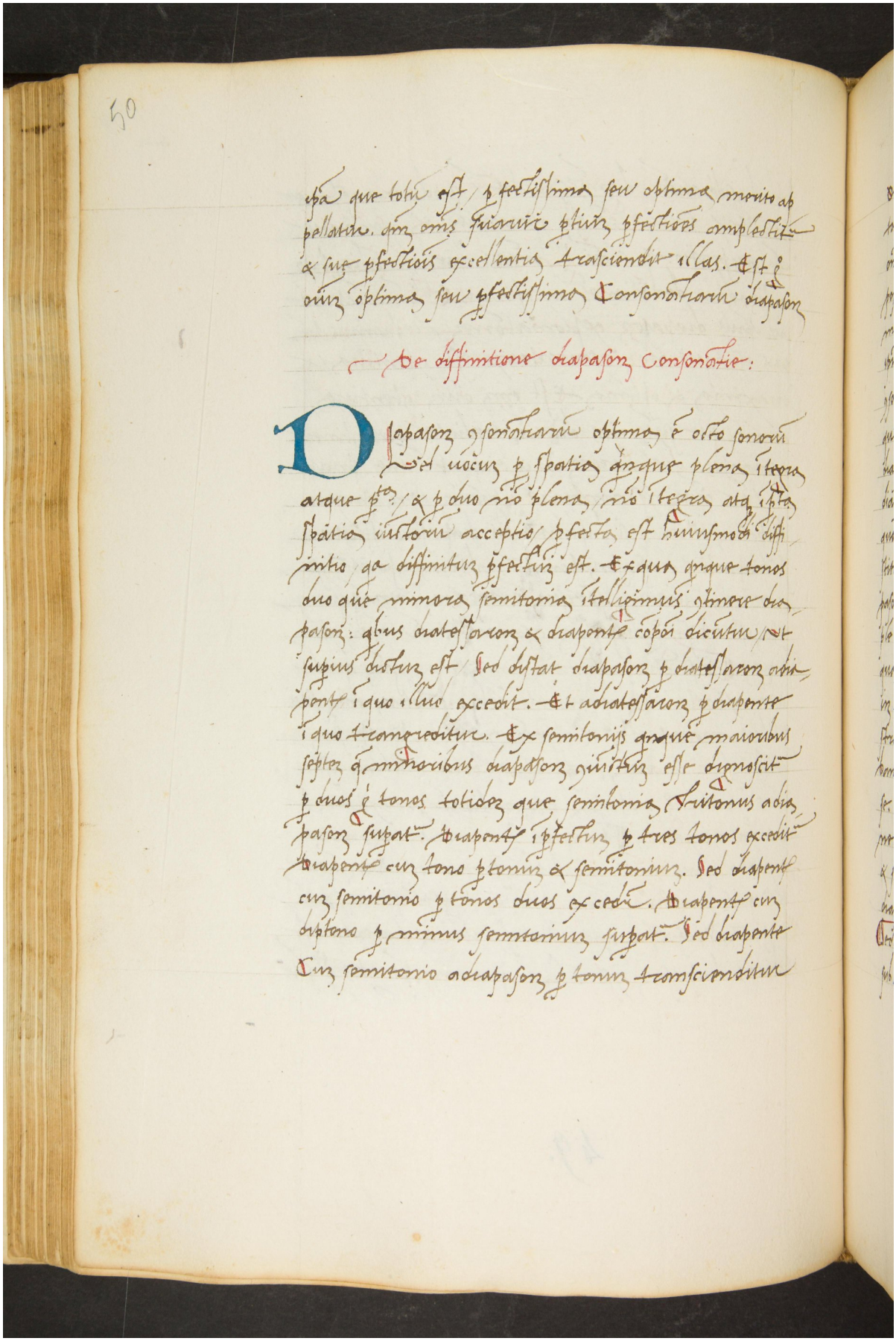

50

spa que totu est / p perfectissima seu optima merito ap
pellatur. cum omis fuerit plurs perfectiores complectit
& sue perfectionis excellentia transcendit illas. Est ē
omiū optima seu perfectissima Consonantiarū diapason

De diffinitione diapason Consonantie.

Diapason ē consonantiarū optima ē octo sonorū
uocum p spatia atque plena integra
atque pfecta / & p duo nō plena / nō integra atq ipfecta
spatia iustorū acceptio / perfecta est huiusmodi diffi
nitio qa diffinitur perfectū est. Ex qua quoque tonos
duo quē minora semitonia intelligimus qtuor dia
pason: qbus diatessaron & diapente copōi dicitur / ut
supius dictum est / Sed distat diapason p diatessaron adia
pente i quo illud excedit. Et a diatessaron p diapente
i quo transcenditur. Ex semitoniis quoque maioribus
septē q minoribus diapason quintū esse dignoscit
p duos ē tonos totidē que semitonia / Ditonus a dia
pason superat. Diapente i perfectū p tres tonos excedit
diapente cum tono p tonum & semitonium. Sed diapente
cum semitonio p tonos duos excedit. Diapente cum
ditono p minus semitonium superat. Sed diapente
cum semitonio a diapason p tonum transcenditur